

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Csecsemők ujéve*

Forrás:

Pesti Napló

Bp.
(Hélv)

1920. I. 2
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.191-1

Hely

Idő

"1920"

Személy

361.61.73:439/1920

Helyszám

Közp. nyomt.

Csecsemők ujéve

„Tiétek vagytok magyar gyermekek“

Beszélgetés S. A. Moffat ezredessel, az amerikai Vöröskereszt magyar kirendeltségének a főnökével

(Saját tudósítónktól.) Dunapalota. Budapest legelőkelőbb szállodája. Lenn a hallban a felsőbb tizezer reprezentánsai uzsonnáznak és fesztelen társalgás közben az élet gyönyörűségeire gondolnak. Ugyanakkor fenn az első emelet egyik csendes szobájában egy amerikai katona a főváros szegény gyermekeinek a „kelengyét“ rakosgatja.

Felmegyek. Megkeresem ezt a szobát. A 17-es számú ajtó. Kopogtatok. Belülről kinyílik a szoba ajtaja és egy amerikai százados magas alakja lesz láthatóvá. Barátságosan invitál befelé.

Egyszerűen, de szépen butorozott kis szoba. Kedves hölgy siet felém és kiment első zavaromból. Magyarul szólít meg.

— Az amerikai Vöröskeresztet keresem, — szólók.

— Tessék helyet foglalni. Jó helyen jár. Ez Moffat ezredes szobája, — hangzik a felvilágosító válasz.

— És az ezredes ur?

A szoba másik sarka felé mutat. Egy íróasztal mellett ül Moffat ezredes. Éppen vendége van. Mint később megtudom, egy amerikai születésű magyar tanár.

— Nem szeretném zavarni az urakat. — fordulok a titkárnőhöz. — Talán volna szíves addig felvilágosításokat adni a Vöröskereszt ujévi csecsemőkelengye-akciójáról. Hallom, hogy minden gyermek, aki az új esztendő első napján születik, babakelengyét kap.

— Igen, sőt az anya részére is van ajándékunk. Egy hálóing, két mosószappan és két doboz kondenzált tej, továbbá száz korona. Különben tessék megnézni. Itt van minden.

A szoba egyik kiugrójában gondosan elkeszített csomagok fekszenek. Vagy hetven-nyolcvan darab. Egész kis dombocska. A legfelső a szoba falának a fémagasságát is eléri. Rajta egy remek francia baba. Mellette kis amerikai zászló.

— Itt vannak a csomagok, — mondja a titkárnő. — És hogy a megajándékozandó mindjárt láthassa is, mit kap, egyet felbontottunk.

A tükör márványlapján a teljes babakelengye. Ingecskék, kabátka, kis cipők, egy hasznú ruhácska, egy főkötő és még sok minden, a kis újszülöttek első ajándéka.

— Kinek az ideája volt ez a nemes emberbaráti akció? — kérdem.

A titkárnő megismétli kérdésemet angolul, az ezredes felé, én viszont már magyarul kapom a feleletet.

— Huszonöt dollárt küldött egy amerikai a misszionának azzal a céllal, hogy adjuk ezt egy szegény asszonynak — mondja az ezredes. — Én ezt megtoldottam a magam pénzéből, hogy minden megajándékozandó anyának legalább száz korona jusson. A kelengye-akció is amerikai eredetű. Gazdag és szegény tehetségéhez képest felkarolta a nemes ügyet. Voltak, akik csak egy-két dollárt adtak, sokan még kevesebbet. Ki mennyit tudott. A munkások munkaerejükkel álltak az ügy szolgálatába. Cipőket, szvettereket kötöttek. Az amerikai Vöröskereszt eredetileg az ententeországok felségélyezésére jött át a kontinensre. Közben véget ért a háború és a legyőzött országok nyomorúságainak a tudatában ide is eljöttünk, hogy tehetőségünkhöz mérten támogassuk őket. Tizennégy hónapig voltam Lilleben, ahol közvetlenül láthattam a háború véres pusztításait. Most már szeptember elseje óta Budapesten tartózkodom és itt igyekszem a szenvedéseket enyhíteni.

— Sokan jelentkeztek már eddig? — kérdeztem.

— Egyelőre még nem. Egyrészt, mert ünnep van, de meg csak ma éjjel telik le a kitűzött huszonnégy óra. A kórházak csak holnap küldik be listájukat.

Ugyanekkor nyílik az ajtó és megjelenik egy orvos. Az egyetem első számú női klinikájának az orvosa. Egy ívet hoz, rajta hat név. A mai újszülöttek. A titkárnő felvilágosítja, hogy várják be az éjjelt és holnap hozzák be a névsort.

— Volt-e eddig valami érdekesebb esetük? — kérdezem.

— Semmi különösebb. A jelentkezők boldogak és érthető örömmel veszik át az ajándékot. A legjobban azon esodálkoznak, hogy nem kell várni, azonnal megkapják. Ugy látszik, annyira beletanultak a „sörtállás“-ba, hogy már meglepi őket, ha valahol nem kell várakozni.

— És kik kapják ezt az ajándékot?

— Minden csecsemő, illetve édesanyja, politikai, anyagi és vallási tekintet nélkül.

Kérdem az ezredest, nincs-e valami mondanivalója a fővárosi szegények részére, talán hozzájárul vele nyomorúságuk enyhítéséhez.

— Nem üzenek semmit, mert itt nem üzenni.

hanem cselekedni kell. Csak annyit mondhatok, hogy Amerikában most sokkal többet beszélnek Budapest és Bécs bajairól, mint Európa összes többi részéről együttvéve. Minden emberi érzésükkel a két sokat szenvedett város felé fordulnak és hiszem is, hogy ennek az üdvös hatása mihamarább jelentkezni fog.

Bucsuozól egy fényképet kérek az ezredestől a „Pesti Napló“ részére. Megkapon. Rajta e szavak:

„Tiétek vagytok, magyar gyermekek.“

Boldog meglegedettséggel távozom a Dunapalotából. Megismertem Moffat ezredest és őszinte örömmel konstátalom, hogy kitűnő kezekbe tették le az amerikaiak a magyar betegek és szegények sorsát. Már vagy ötvenezer ember tehet hálás neki és a rövid négyhónapos itt-tartózkodása arra is elegendő volt, hogy 35 kórház fogyatékos felszerelését kiegészítse. És hogy a csecsemőkre és azok szüleire is rámosolygott a boldogság napja, az is neki köszönhető.

Derék Moffat ezredes! Budapest szenvedő népe az ujév küszöbén hálás szeretettel üdvözlí azt az embert, akinek érdeme, hogy a magyar fővárosban a boldog családok száma végre meggyarapodott.